

ІЗ БОЖОЮ ІСКРОЮ В СЕРЦІ

Шанована в селі
людина

— Напишіть-но про нашу Тетяну Дем'янівну Тарасюк. Це справжній самородок. Не пожалкуєте! — порадила мені секретар виконкому Шпанівської сільської ради Марія Догойда.

Що Тетяна Тарасюк знана в Шпанові людина, стало зрозуміло відразу, як вийшов із рейсового маршрутного таксі. Дві зустрічі жінки безпомилково показали, куди потрібно йти.

Вона — не корінна шпанівка. Народилася на Поліссі, в Костопільському районі. Бідність і безробіття змусили родину на початку п'ятдесятих років минулого століття переїхати в Шпанівський бурякоградгосп. Після закінчення школи дівчина вступила в профтехучилище, яке готувало робітничі кадри для Рівненського льонокомбінату. Але провчившись два тижні, вимушена була покинути ПТУ. «Не було такого дня, щоб не викликали на лінійку та не заставляли вступати в комсомол. — згадує Тетяна Дем'янівна. — Я ж цього дуже не хотіла, бо, була віруючою, як і мати, сповідувала християнські цінності та принципи життя. Знайшла роботу в дитсадку Рівного.

Потім, аж до виходу на пенсію, трудилася оператором газових котлів на одному з промислових підприємств обласного центру.

Одні міряють свої статки шикарними маєтками, «крутими» авто. Хтось головним надбанням життя вважає кругленьку суму в банку та славу. А для Тетяни Дем'янівни та її чоловіка Олександра Даниловича найбільшим багатством є родина. Народили та виховали четверо дітей, за яких не доводиться червоніти. Ті порадували батьків 16 онуками. А не так давно на світ з'явився й перший правнук.

Дім, у якому живе подружжя Тарасюків, нічим від сусідських не відрізняється. Але, зайшовши всередину, заворожено зупиняюся перед вишитими картинами в рамках. Вони в усіх кімнатах. Квіти, пейзажі, біблійні сюжети... Роботи вражають майстерністю, багатством кольорів і бездоганністю виконання, як і вишиті подушки та серветки на дивані. Розумієш, що це творіння рук справжнього митця. «І звідкіля у Вас такий талант вишивальниці?» — запитую в господині.

— Мабуть, від бабусі, матері та тітки, — відповідає жінка. — В дитинстві бачила, як вони ткали полотно, килими, покривала. Потім стібок за стібком на полотні зацвітали дивні барви у квітах чи узорах. Дитяча цікавість поволі переростала у серйозне захоплення.

А ще ця скромна жінка плете гачком серветки та скатертини. А коли була трохи молодшою, то навіть весільні сукні та різні костюми шила на замовлення.

Роботи талановитої майстрині

демонстрували в місцевому Будинку культури та на святі села, коли відзначали 450 річницю першої писемної згадки про Шпанів. І сусідам, і знайомим дарує жінка власні картини, не кажучи про дітей та внуків. А з тими своїми земляками, які хочуть навчитися вишивати, з радістю ділиться секретами майстерності.

Вражає довершеністю вишивок, а Тетяна Дем'янівна тим часом приносить товстого зошита. «А тепер послушайте мої вірші», — каже жінка, й починає читати. Попри певну технічну недовершеність, у написаному світиться невідомою любов до людей, до свого краю, до рідної України. Тетяна Тарасюк — людина глибоко віруюча; тож дуже багато віршів присвячує християнській тематиці, прославленню Творця.

Вишивання і поезія — то стан душі Тетяни Дем'янівни. До цього ще варто обов'язково додати музику та пісню. Вона грає на акордеоні, має гарний голос. Після закінчення курсів регентів, понад три десятки років керувала хором церкви Християн віри євангельської. А скільки пісень на свої вірші написала! Їх неодноразово друкували християнські часописи. Воістину мають рацію ті, хто каже: якщо в людини є іскра Божя, то вона — у всьому.

Артистичний хист цієї скромної жінки цінують не тільки вірні євангельських церков, а й усе село. Бо вона — приклад щирого служіння Богові. Тетяну Тарасюк часто запрошують виступити з мудрим словом і щирою піснею перед одновітряними району та області. Не цурається вона також пропозицій взяти участь в урочистих заходах, які проводяться в сільському Будинку культури.

...Коли зроблені домашні справи, жінка знову тягнеться до вишивки. Все, що виносила в думках, видивилась у журналах, лягає з любов'ю на полотно. Натружені руки непомітно творять диво. Бо ж краса не переводиться в нашому житті. Так само, як і радість творчості.

Василь ЛІСОВЕЦЬ
Фото автора